

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 5. 4. 2023 v trestní věci obžalované [REDAKCE] [REDAKCE] narozené [REDAKCE]

takto:

Ke stížnosti státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město se dle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu **zrušuje** usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 6. 3. 2023 č. j. 2 T 74/ 2022 - 278 a soudu I. stupně se ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením bylo rozhodnuto tak, že:

Podle § 222 odst. 2 tr. řádu se věc obžalované [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], pro skutky, že

1) v [REDAKCE] v přesně nezjištěné době měsíce července roku 2020 před panelovým domem na adrese [REDAKCE] [REDAKCE] se snažila fyzicky napadnout několika údery pěstí a otevřenou dlaní ruky do oblasti hlavy a obličeje [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], kdy v napadení jí bylo zabráněno jejím manželem [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], poškozené nezpůsobila žádné zranění, kdy napadení doprovázela vulgárními nadávkami a urážkami [REDAKCE] [REDAKCE]

2) v [REDAKCE] dne 6. 10. 2020 v ranních hodinách před panelovým domem na adrese [REDAKCE] [REDAKCE] fyzicky napadla několika údery pěstí a několika údery otevřenou dlaní ruky do hlavy [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], čímž poškozené způsobila dle lékařské zprávy tupé trauma lbi, kdy napadání doprovázela vulgárními nadávkami a urážkami [REDAKCE] [REDAKCE]

3) v [REDAKCE] dne 9. 10. 2020 v době okolo 06:35 hodin před panelovým domem na adrese [REDAKCE] [REDAKCE] fyzicky napadla několika údery pěstí a několika údery otevřenou dlaní ruky do oblasti hlavy a obličeje [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], a nejméně jedenkrát ji udeřila dřevěnou tyčí délky 30-40 cm, kdy úder směřovala do oblasti hlavy, ale poškozená úder vykryla rukou, čímž poškozené způsobila dle lékařské zprávy hematom levého lokte a předloktí a na levém prsu,

4) v [REDAKCE] dne 14. 1. 2021 v době okolo 06:30 hodin před panelovým domem na adrese [REDAKCE] [REDAKCE] přistoupila k levým předním dveřím tam zaparkovaného vozidla, vulgárně nadávala a následně udeřila pěstí do levého ramene ve vozidle sedící [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE] poškozené nezpůsobila žádné zranění, kdy v dalším jednání jí bylo zabráněno na místě přítomným [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE]

přičemž dle znaleckého posudku z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, bylo zjištěno, že v souvislosti s jednáním obviněné byly u [REDAKCE] [REDAKCE] zaznamenány znaky spojované s rozvinutou posttraumatickou stresovou poruchou, a dle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, bylo zjištěno, že v důsledku dlouhodobé stresové situace, která byla podmíněna chováním obviněné, došlo u [REDAKCE] [REDAKCE] k rozvoji úzkostně depresivní poruchy a ke stavům panické poruchy, což se postupně vyvinulo do posttraumatické stresové poruchy,

čímž měla spáchat zločin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku,

postupuje Úřadu městského obvodu [REDAKCE] [REDAKCE] Odboru právní a správních činností, neboť nejde o

trestný čin, avšak žalované skutky by mohly být posouzeny jako přestupek.

2. Proti tomuto usnesení si státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město podala v zákonné lhůtě stížnost. V odůvodnění stížnosti stěžovatelka označila odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřilíš přesvědčivé, pokud v případě bodů 2 a 3 shledává intenzitu násilí nedostatečnou pro naplnění znaků pokusu přečinu ublížení na zdraví. Stěžovatelka souhlasí pouze s tím, že útoky pod body 1 a 4 byly malé intenzity. Podle stěžovatelky k následku nedošlo zejména proto, že se poškozená bránila. Přesto nejméně po napadení pod bodem 3 utrpěla několik hematomů. Pokud i v bodě 2 útok směřoval na hlavu a soud sám považuje za prokázaný úder pěstí, nelze podle stěžovatelky opět mluvit o zanedbatelném násilí, neboť i zde poškozená utrpěla drobné poranění hlavy. Podle stěžovatelky nelze dále přehlédnout, že šarvátky nebyly náhodné, ale obžalovaná je vyhledávala a konflikty vyvolávala. V dané souvislosti se stěžovatelka pozastavuje nad hodnocením právní kvalifikace u žalovaného trestného činu výtržnictví s tím, že k útokům docházelo na sídlišti před panelovým domem, tedy v místě, kde nadávky a křik nepochybně mohou být slyšet i v ranních hodinách (k útokům pod body 2 až 4 mělo dojít zhruba v půl sedmé ráno). V té době lidé běžně odcházejí ze svých domovů do práce či vstávají, děti odcházejí do školy a křik a vulgarity v tuto ranní dobu nejsou běžné. To, že nebyl slyšen žádný svědek, nemá vliv na to, že místo a čas útoků dovolují učinit závěr o tom, že mohl být narušen veřejný klid.
3. V další části odůvodnění podané stížnosti stěžovatelka konstatuje, že pro posttraumatickou stresovou poruchu není podstatné omezení v pracovní schopnosti, ale podstatné je, že poškozená musela fungovat s omezením pod psychickou zátěží. Jakkoliv znalkyně uvedla, že fyzické útoky nebyly rozhodující pro vznik posttraumatické poruchy, je nutno mít na zřeteli, že nešlo o jediný atak a fyzickými útoky pouze vygradovala celá situace.
4. V závěru odůvodnění podané stížnosti se namítá, že soud v usnesení o postoupení specifikoval skutky tak, jak byly uvedeny v obžalobě, ačkoliv podle judikatury (usnesení NS ČR sp. zn. 15 Tdo 1443/2018) musí být z výroku zřejmé, jaký skutek bude předmětem posuzování jiným orgánem, tedy je nutno nové dokazováním zjištěné skutkové okolnosti uvést ve výroku usnesení a nestačí tyto uvést jen v odůvodnění.
5. Zcela na závěr podané stížnosti se navrhuje, aby krajský soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.
6. Krajský soud v Plzni z podnětu řádně a včas podané stížnosti přezkoumal v intencích ustanovení § 147 odst. 1 trestního řádu správnost výroku napadeného usnesení, jakož i předcházející řízení, a na základě tohoto postupu dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.
7. Především je třeba uvést, že stížnostní soud souhlasí s argumentací stěžovatelky v tom směru, že již ve výroku usnesení o postoupení věci je nutno vymezit změny ve skutkových zjištěních vyplývající z dokazování provedeného v hlavním líčení, potažmo z odlišných skutkových i právních závěrů nalézacího soudu. V podrobnostech lze jen odkázat na usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 1443/2018, jak to ostatně správně učinila již stěžovatelka.
8. Stížnostní soud souhlasí s odůvodněním podané stížnosti i v tom směru, že vyhodnocení otázky vzniku posttraumatické stresové poruchy u poškozené ■■■■■ ■■■■■ není v napadeném usnesení dostatečné. Znalkyně MUDr. ■■■■■ ■■■■■ i při svém výslechu v hlavním líčení konaném dne 31. 10. 2022 setrvala na svém závěru, že poškozená ■■■■■ ■■■■■ trpí posttraumatickou stresovou poruchou, byť připustila, že spíše než jednotlivé inzulty ze strany obžalované poškozenou stresovala celková atmosféra a nálada dané situace. Poškozená očekávala možné napadení a stresovala ji situace, že se (s obžalovanou) kdykoli potkají. Podle znalkyně by se posttraumatická stresová porucha poškozené rozvinula, i kdyby útoky byly jenom slovní, potažmo i kdyby tam byl jenom psychický tlak.

9. V této souvislosti považuje stížnostní soud za významné zjištění, že podle výpovědi poškozené ji měla obžalovaná v inkriminovaném období opakovaně telefonicky i prostřednictvím SMS kontaktovat, ačkoliv ji poškozená žádala, aby tak nečinila. Počet a obsah kontaktů i podle soudu I. stupně nepochybně přesahoval únosnou mez a v závěru napadeného usnesení je v této souvislosti nastolena otázka, zda toto jednání obžalované nemohlo vykazovat znaky jiného trestného činu, například přečinu nebezpečného pronásledování dle § 354 trestního zákoníku. Návazně soud I. stupně uzavírá, že jde o otázku čistě teoretickou, neboť v uvedeném směru trestní stíhání zahájeno nebylo.
10. Posledně uvedený závěr vnímá stížnostní soud jako předčasný a sporný. Okresní soud se totiž v dané souvislosti měl vyrovnat s otázkou totožnosti skutku. Lze sice souhlasit s tím, že předmětné stalkerské jednání obžalované v žalobním návrhu (ustanovení § 177 písm. c) trestního řádu) uvedeno nebylo, ale podle stávající soudní praxe i související judikatury vyšších soudů je třeba vycházet z premisy, že totožnost skutku je (v procesněprávním smyslu) zachována shodou jednání (alespoň částečnou) nebo následku. Následkem je zde přitom třeba rozumět následek konkrétní, nikoli typový. V dané věci proto bylo třeba se vyrovnat s otázkou, zda takovýmto následkem nebyly úzkostně depresivní poruchy a stavy panické poruchy, z nichž se postupně vyvinula posttraumatická stresová porucha poškozené. Ostatně i opačné vyhodnocení této otázky ve smyslu existence dalšího samostatného skutku, který je trestným činem (stalking), mohlo mít významný dopad na postup soudu I. stupně, neboť za takové situace by přicházela do úvahy i aplikace ustanovení § 221 odst. 2 trestního řádu.
11. Krajský soud souhlasí i s další výhradou stěžovatelky vztahující se ke kvalifikačnímu závěru soudu I. stupně, který v žalovaném jednání neshledává naplnění zákonného znaku skutkové podstaty trestného činu výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, a to konkrétně znaku „na místě veřejnosti přístupném“. Nehledě na to, že v závěru odůvodnění napadeného usnesení okresní soud nejprve sám konstatuje, že k inkriminovaným incidentům „došlo sice na místě veřejnosti přístupném“, aby následně tento svůj závěr negoval poukazem na ranní hodiny a absenci svědků na místě činu (posledně uvedený argument má význam z hlediska samostatně existujícího znaku **veřejně**), je namísto souhlasit se stěžovatelkou v tom smyslu, že místem veřejnosti přístupným je každé místo, kam má přístup široký okruh individuálně určených osob a kde se jich také zpravidla více zdržuje. Za takové místo je za okolností zdůrazněných stěžovatelkou třeba považovat právě prostory před panelovým domem uprostřed městského sídliště, a to i vzhledem k tomu, že přístupností je zde nutno rozumět nejen možnost vidět, ale i slyšet projevy pachatele, přičemž je bez významu, zda projev byl někým skutečně vnímán.
12. Ze všech shora uvedených důvodů Krajský soud v Plzni z podnětu podané stížnosti zrušil napadené usnesení a soudu I. stupně uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

Plzeň 05.04.2023

Mgr. František Pokorný v. r.
předseda senátu

Vypracoval: JUDr. Milan Suk v. r.